

Родољуб
ПЕТРОВИЋ

Милош
ТИМОТИЈЕВИЋ

ПРЕДСЕДНИЦИ ОПШТИНЕ ЧАЧАК (1944–2010)

УДК: „“

АПСТРАКТ: Текст доноси биографије председника општине Чачак од 1944. до 2010. године. У њему су приказани професионална и политичка каријера, најважнији догађаји и унапређења града и општине у време њиховог мандата, као и њихова каријера након вршења дужности председника општине Чачак.

КЉУЧНЕ РЕЧИ: Чачак, општина, град, председник, биографија, политичка каријера

Личност председника општине на много начина симболизује место у коме он врши своју дужност. Самим чином избора за место председника општине „обичан грађанин“ се у колективној свести на „тајанствен“ начин преображава у јавну личност. Председник се позивањем на добијени мандат испољава као особа која делује на друге људе и врши власт над групом; он говори и дела у име групе, која „постоји само на основу тог пуномоћја“. Наиме, делегирањем власти са групе на јединку образује се колективни идентитет. Нема општинског идентитета без председника општине који отелотворује групу грађана у представничком систему и који својим поступцима обезбеђује њен опстанак и целовитост.¹

Улога и значај председника општине у социјалитичком периоду развоја Југославије и Србије, као и у постсоцијализму, може се у најопштијим одредницама сврстати у наведено појмовно одређење, иако је начин избора и смене председника општине био сасвим другачији него у класичном представничком систему. Председник општине је у сваком случају био својеврстан симбол свога места.

Но, личност председника општине није одређена само чином бирања (постављања) на дужност првог човека града (општине). Породично порекло, образовање, професионална и политичка каријера, умногоме нам помажу да разумемо политички живот у последњих шест деценија.² Из свих тих разлога у овом тексту доносимо петнаест кратких биографија председника општине Чачак од 1944. до 2010. године, које су и својеврсно „огледало“ Чачка у протеклих шездесет година развоја града и општине.

1 Mark Abeles, *Antropologija države*, Beograd, 2001, 125.

2 Анализа личности, каријере и политичких веза председника општина у периоду социјализма дата је у посебном тексту који је штампан у овој свесци *Зборника: Милош Тимотијевић, „Први грађанин мале вароши“*: место председника општине у локалној елити власти током социјализма – пример Чачка“.

1. **Драгомир Минић (1888–1964)** – Рођен је 22. октобра 1888. године у селу Прељина, општина Чачак. Дужност председника Градског народноослободилачког одбора града Чачка обављао је од 7. децембра 1944. до децембра 1947. године

Дуго година био је општински службеник, најпре у Прељини (пре 1912), а затим и у Чачку. Учесник је балканских и Првог светског рата из којих је донео пет медаља. После Првог светског рата прелази у Чачак, где је живео до смрти. Радио је у општини, из које је пет пута отпуштан. Непосредно пред почетак Другог светског рата био је секретар Градског поглаварства у Чачку, а у ослобођеном Чачку 1941. године и благајник Народноослободилачког одбора града. После повлачања партизана ухапсила га је окупациона власт. Тамничео је у многим затворима, да би га 1943. године одвели у логор на Бањици, где остаје до краја рата.

Драгомирова породица тешко је страдала у рату. Син Милован (1920–1942), студент технике, погинуо је као борац Друге пролетерске бригаде под Дурмитором 7. јуна 1942. године. Ђерка Даница (1922–1942) стрељана је у логору Бањица 6. марта 1942. године. Брат Милун (1910–1942) убио се у 21. новембра 1942. године да не би рањен пао у руке недићевцима у селу Ошљану у Тимочкој крајини; други брат Радосав (1910–1943) стрељан је у Бањичком логору 14. маја 1943. године. Преживели син Милош Минић (1914–2003) имао је истакнуту политичку каријеру у Србији и Југославији, као и његова супруга Милка Минић.

Општина Чачак је све до 1955. године обухватала само градско подручје, а ингеренције локалне самоуправе и председника општине биле су минималне. Минићево председниковање протекло је у пословима обнове града и успостављања нормалног функционисања свакодневног живота, без већег напретка вароши.

После одласка са места председника општине (1947), Драгомир Минић је и даље остао у локалној власти. Све до 1961. године био је одборник градске Скупштине и члан градских већа одговорних за поједине секторе у функционисању града. Био је активан и у борачкој организацији, где је био њен први и дугогодишњи председник. Драгомир Минић је био оснивач и први председник Удружења пензионера у Чачку, као и члан Црвеног крста.

Добио је Орден заслуга за народ са сребрном звездом и Орден рада са златним венцем. Драгомир Минић је умро као пензионер 24/25. јануара 1964. године у Чачку. На дан сахране (25. јануара 1964), једна улица у Чачку добила је његово име.³

3 | „На чачанском гробљу сахрањен Драгомир Минић, први председник народноослободилачког одбора“, *Чачански глас*, бр. 5, Чачак, 31. јануар 1964, 1, 5–6; *Чачански крај у народноослободилачкој борби 1941–1945 : пали борци и жртве*, (ур. Драгољуб С. Суботић), Чачак, 1977, 380; Горан Давидовић, Лела Павловић, *Историја Чачка : хронологија од праисторије до 2000. године*, Чачак, 2009, 195, 374.

2. Арсеније Ђендић (1899–1973) – Рођен је 19. августа 1899. године у Липници, општина Чачак. Два пута је обављао дужност председника Градског НО у Чачку. Председник ГНО Чачак први пут постаје 30. децембра 1947. године. На тој дужности био је до почетка јуна 1949. године, када је постао повереник Обласног НО у Титовом Ужицу. Други пут за председика ГНО у Чачку изабран је октобра 1950. године и ту функцију је обављао до почетка децембра 1952. године.

Рано је остао без оца. Као дете дошао је у Чачак, где је најпре као шегрт, а касније калфа, изучио трговачки занат. Учесник је Првог светског рата из кога је донео Албанску споменицу. Између два светска рата у граду је држао трговачку радњу. Пре Другог светског рата учествовао је у политичком раду везаном за раднички покрет. Члан КПЈ постаје 1939. године. Током устанка 1941. године члан је Народноослободилачког одбора у Чачку и задужен је за снабдевање града. Није учествовао у борбама. После пропасти устанка Ђендић је ухапшен. Најпре је утамничен у чачанском затвору, а затим је (1942) пребачен у логор у Норвешку, где је и дочекао ослобођење. Након доласка у Чачак активно учествује у политичком животу града.

Током оба мандата Арсенија Ђендића Чачак је добио прве веће индустријске капаците, али које је без утицаја општине ЈНА подигла у оквиру комплекса војне индустрије. *Град је почео да се урбанизује и планира прве радове везане за изградњу водовода и канализације, нове школе и установе културе.*

Ђендић је једно време био је и директор Трговинског предузећа „Рудник“. После одласка са дужности председника ГНО у Чачку постављен је за директора Трговинског предузећа „27. март“ у Чачку, одакле је и отишао у пензију. Касније је био и председник разних општинских савета (за привреду, стамбено-комуналне послове). Арсеније Ђендић је преминуо у Београду 13. новембра 1973. године.⁴

3. Радојко Крунић (1914–1987) – Рођен је 18. октобра 1914. године у селу Ртари-ма, општина Лучани (Драгачево). Био је председник општине у два наврата. Први пут од јуна 1949. до октобра 1950. године. У исто време био је политички секретар Градског комитета КПЈ у Чачку. Када су раздвојене политичке и државне функције остао је на месту секретара Партије у Чачку. По други пут за председника општине изабран је 5. децембра 1952. Године и ту дужност је обављао до марта 1954. године.

Потиче из добростојеће земљораднике породице. Пре и током Другог светског рата Крунић и његова породица нису припадали ни комунистичком ни партизанском покрету. Завршио је Учитељску школу и живео је у Чачку. За време рата 1941–1945. био је у немачком заробљеништву. После рата постаје члан КПЈ – радио је у Окружном народноослободилачком одбору у Чачку, био је председник Народног фронта у Чачку, а касније и комитета КПЈ.

Град је током Крунићевог мандата основао и отворио Музеј, успоставио контакте са вајарем Иваном Мештровићем који је Чачку поконио споменик

⁴ „Михаило Златић нови претседник општине“, *Чачански глас*, бр. 30, Чачак, 10. август 1955, 1; „Умро Арсеније Ђендић“, *Чачански глас*, бр. 45, Чачак, 16. новембар 1973, 3.

Надежде Петровић, отворен је нови хотел „Морава“, подигнуте су прве више-спратнице у оквиру насеља за раднике војног предузећа „Слобода“, а изграђен је и први послератни регулациони план вароши. Град је подржао и оснивање два нова индустријска предузећа (ЦЕР и ФРА) настала престанком рада војне фабрике „Боба Милетић“.

После одласка са места председника општине (1954) постао је председник НО Среза љубићко-трнавског, са седиштем у Чачку. Био је и секретар Општинског комитета СКЈ у Чачку, директор и главни и одговорни уредник „Чачанског гласа“ и председник ССРН-а у Чачку. Политичку каријеру завршио је као секретар Културно-просветне заједнице у Скупштини Србије, где је радио до пензије. Преминуо је у Београду 2. фебруара 1987. године.⁵

4. Вучко Милошевић (1919–1990) – Рођен је 21. октобра 1919. године у селу Марковица, општина Лучани (Драгачево). За председника општине Чачак изабран је марта 1954. после оставке Радојка Крунића који је отишао на вишу функцију. Вучко Милошевић обављао је дужност председника општине до 1. септембра 1955. године.

Милошевићеви родитељи преселили су се Чачак непосредно по његовом рођењу. По занимању био је металски радник, запослен у војној фабрици „ВТЗ-Чачак“. Рано је постао члан радничког покрета, а пред рат и СКОЈ-а. Устаничке 1941. године као члан, а затим и секретар Месног комитета СКОЈ-а у Чачку, организовао је и учествовао у појединачним акцијама, а касније и борбама. Као истакнути омладинац биран је за члана Среског народноослободилачког омладинског савеза. После повлачења партизана остао је у Чачку, где је именован за секретара Месног комитета КПЈ. Услед терора повукао се у Драгачево, где је постао члан Среског руководства КПЈ. Ухапшен је 26. јула 1942. године и одведен у логор на Бањици, где остаје 13 месеци. Одатле је пребачен у немачки логор Маутхаузен где је дочекао ослобођење.

После рата, а пре избора за председника општине Чачак, обављао је низ синдикалних, државних и привредних функција (председник синдиката пиваре у Чачку, члан Главног одбора Синдиката Србије, управник Управе министарства трговине Србије, члан Извршног одбора и повереник за трговину и снабдевање Обласног народног одбора у Титовом Ужицу, потпредседник Среза љубићко-трнавског, први директор фабрике ЦЕР и директор Пиваре у Чачку).

Вучко Милошевић је кратко време био на месту председника општине, тако да у његовом мандату нису покренути већи радови. Наставио је пројекте својих претходника, а највише се ангажовао на плану подизања индустрије.

5 | „Радојко Крунић изабран за претседника НО среза“, *Чачански глас*, бр. 10, Чачак, 9. март 1954, 1; „Анализирани протекли избори“, *Чачански глас*, бр. 45, Чачак, 13. новембар 1957, 1; „Умро Радојко Крунић“, *Чачански глас*, бр. 6, Чачак, 5. фебруар 1987, 3; Горан Давидовић, Лела Павловић, *н. д.*, 248, 404, 408; подаци преузети од Радоша Маџаревића, вишег архивисте Међуопштинског историјског архива у Чачку.

После одласка са места председника општине Чачак Вучко Милошевић најпре је био потпредседник новоформираног Среза Чачак (1955), затим председник Среског одбора ССРН, а дуго година био је и руководилац у привреди (директор ЖТП у Чачку, директор Аутопревоза, као и потпредседник Основне привредне коморе у Краљеву, одакле је отишао у пензију). За Заслужног радника и грађанина општине Чачак проглашен је 1985. године. Преминуо је у Чачку 16. октобра 1990. године.⁶

5. Михаило Златић (1911–1977) – Рођен је 16. септембра 1911. године у Чачку. За председника општине изабран је 5. августа 1955, а на дужност је ступио 1. септембра исте године. Био је председник општине до 21. новембра 1957. године.

По занимању је био обућарски радник. Пре Другог светског био је активан члан радничких синдиката, фудбалер „Борца“ (одатле је понео надимак по коме су га сви знали – „Миш“). У устанку 1941. године примљен је у КПЈ. Обављао је одговорне дужности, а био је и комесар Прве партизанске обућарске радионице у Чачку. Током окупације био је заточеник логора Сајмиште и Бањица у Београду. Ослобођење је дочекао у немачком логору у Аустрији у који је из Бањице пребачен јула 1944. године. После завршетка рата био је народни посланик у Скупштини Југославије, председник Среског синдикалног већа, као и председник општинског одбора ССРН.

Током Златићевог мандата (крајем 1955. године) откривени су споменици Палим борцима и Надежди Петровић, започета је изградња фудбалског и кошаркашког стадиона спортског клуба „Борац“, а са радом је престало Градско позориште (1956).

Занимљиво је да се појавио и у филму Младомира Пурише Ђорђевића „Први грађанин мале вароши“ (1961), који говори о животу председника једне мале општине у Србији у којој се руши стари центар града. Главни јунак филма носи име Мишко Радић (игра га Раде Марковић). Михаило Златић је постхумно проглашен за Заслужног радника и грађанина општине Чачак (1. октобра 1977). Умро је у Чачку 23. септембра 1977. године.⁷

6 „Вучко Милошевић нови претседник општине“, *Чачански глас*, бр. 10, Чачак, 9. март 1954, 1; „Човек свога доба“, *Чачански глас*, бр. 40–41, Чачак, 1. октобар 1985, 3; „Умро Вучко Милошевић“, *Чачански глас*, бр. 43, Чачак, 19. октобар 1990, 2; *Чачански крај у народноослободилачкој борби 1941–1944, Хронологија догађаја*, (ур. Вук Петронијевић), Чачак, 1968, 77, 173, 224; Ратко Трипковић, *Чачански металици*, Чачак, 1988, 98; Горан Давидовић, Лела Павловић, н. д., 408; подаци преузети од Радоша Мацаревића, вишег архивисте Међуопштинског историјског архива у Чачку.

7 „Михаило Златић нови претседник општине“, *Чачански глас*, бр. 30, Чачак, 10. август 1955, 1; „Оличење рада и честитости“, *Чачански глас*, бр. 39, Чачак, 1. октобар 1977, 5; Милан Ђоковић, „Сведочанства једног времена“, *Чачански глас*, бр. 27, Чачак, 6–7. јун 1976, 5; Александар Керковић, *Тим „Борца“ био је комплетан*, Чачак, 1986, 29, 102–103; изјава Милана Вукомановића – Лања из Чачка, дата Родољубу Петровићу 1995. године.

6. Милорад Никшић (1927–1998) – Рођен 27. јануара 1927. године у Чачку, а одрастао је у Милићевцима (касније Љубићу), општина Чачак. Два пута је био председник општине. Први пут од 21. новембра 1957. до 4. априла 1960, а други пут до 3. јуна 1963. године.

Гимназију је завршио у Чачку, а Пољопривредни факултет у Земуну. Потом је радио у Институту за воћарство у Чачку. Докторирао је из области агрономских наука. Милорад Никшић потиче из партизанске породице. Његов отац, трговац Миленко Никшић, био је командант партизанског Љубићког батаљона и команде места у Чачку 1941. године. Убио се после пропасти устанка (7. децембар 1941), како не би пао у руке четника који су га опколили. Милорад брат Миодраг (1924–1941) погинуо је као партизан у Зеокама (Драгачево) 16. децембра 1941. године.

Током Никшићевог мандата усвојен је Генерални урбанистички план и формиран Завод за унапређење привреде у Чачку, подигнут споменик песнику Владиславу Петковићу Дису, основана Медицинска школа, подигнута ОШ „Драгиша Мишовић“, као и Центар за мајку и дете, основан Дечји вртић „Радост“, настављено уређење спорских стадиона и основане Виша техничка и Виша пољопривредна школа (1960). Исте године одржан је и први Меморијал Надежде Петровић.

После завршетка мандата председника општине Чачак, Милорад Никшић је постављен за председника новоформираног Среза Краљево. На изборима за посланика у Савезно веће 1967. године изгубио је од генерала Средоја Урошевића, иако је Никшића подржавала Партија. Касније одлази у Београд, где је именован за републичког секретара (министра) за пољопривреду, водопривреду и шумарство у Извршном већу СР Србије. У међувремену је докторирао – најпре у СССР-у (1972), а затим и Југославији (1976). Радну каријеру завршио је као генерални директор београдског предузећа „Воџар соор“. У два мандата био је и председник Ловачког савеза Србије и члан Председништва Ловачког савеза Југославије. Умро је 9. септембра 1998. године у Београду.⁸

7. Милош Милосављевић (1932) – Рођен је 2. октобра 1932. године у Милићевцима код Чачка. За председника општине Чачак изабран је 3. јуна 1963. године и на тој дужности остао је све до 19. маја 1967. године.

Гимназију је завршио у Чачку, а Правни факултет у Београду. Породица Милоша Милосављевића није припадала партизанском покрету. Милош је као гимназијалац постао члан СКОЈ-а (1948), а затим и КПЈ. Матурирао је 1951, а дипломирао на Правном факултету у Београду 1955. године. По завршетку студија најпре је радио у тадашњој Општини Трбушани (1955), а затим и као

8 | Извештај Надежде Крстић, начелника Службе за скупштинске послове СО Чачка, од 22. августа 1995. године, о председницима СО Чачка 1957–1995; Родољуб Петровић, *Прича о Љубићу*, Чачак, 2004, 261; „Историјат перспективе развоја пољопривреде СФРЈ и сарадње СССР“, *Чачански глас*, бр. 43, Чачак, 29. новембар 1972, 4.

судија за прекршаје у Чачку. После повратака из војске радио је у Општини Чачак, најпре као секретар, а касније и као потпредседник скупштине.

Чачак је 13. маја 1965. године задесила велика поплава. Запретила је опасност да Западна Морава продре у центар града. Уз помоћ државе ојачан је постојећи бедем, а изграђен је и нови бедем са љубићке стране. Тако је Чачак почео да се шири на леву обалу Западне Мораве (Љубић), где је отпочела градња комуналне инфраструктуре, подизање првих солитера. Парк испред Железничке станице, започет у време Милорада Никшића, завршен је у Милосављевићевом мандату. Започето је и рушење старих објеката у центру града, и радови на изградњи Спортског центра поред Мораве. Обављене су и припреме за изградњу дечјег одмаралишта у Улцињу.

Милош Милосављевић није прихватио други мандат, јер је постао посланик у Привредном већу Савезне скупштине. Запослио се најпре као директор Комерцијалне банке, а затим Привредне банке у Чачку. После пораза на изборима за Републичку скупштину (1969) од народног хероја Раденка Мандића, иако је био званични кандидат Партије у Чачку, одлази у Београд, где се запослио на месту помоћника директора ПКБ-а. На инсистирање Предрага – Драгана Војиновића, секретара комитета у Чачка, код Латинке Перовић и Александра Бакочевића, да се у Владу Србије уврсти неко из Чачка, Милош Милосављевић постаје секретар (министар) за финансије у време када се у Србији одвијају велика капитална улагања у саобраћајну и енергетску основу земље. Био је републички секретар (министар) за финансије у два мандата (1972–1978), потпредседник Народне скупштине СР Србије (1978–1982), потпредседник Извршног већа СР Србије (1982–1986) и потпредседник Савезног извршног већа – СИВ-а (влада СФРЈ) од 1986. до 1989. године. Није прихватио предлог Анте Марковића да у његовој влади буде министар финансија. У два мандата биран је за народног посланика у Савезној и Републичкој скупштини. Милосављевић је од 1989. до 2000. године био генерални директор „Југобанке“ у Београду, а затим и директор „АУ“ банке. Једно време био је на листи особа из Србије које нису смеле да иду на путовање у земље Европске уније. Данас Милош Милосављевић као пензионер живи у Београду.⁹

8. Драгић Јовановић – Трале (1926–1998) – Рођен је 3. јула 1926. године у Чачку у добростојећој занатској породици. За председника општине Чачак изабран је 19. маја 1967. године и на тој дужности је остао у два мандата до 21. маја 1973. године (дао је оставку пре званичног истека мандата).

⁹ „Конституисане општинске скупштине“, *Чачански глас*, бр. 22, Чачак, 7. јун 1963, 2; Извештај Надежде Крстић, начелника Службе за скупштинске послове СО Чачка, од 22. августа 1995. године, о председницима СО Чачка 1957–1995; „Господари новца“, *НИН*, бр. 2663, Београд, 10. јануар 2002; изјава Милоша Милосављевића дата Родољубу Петровићу 3. октобра 2008. године; интервју Љубише Ђирковића са Милошем Милосављевићем од 3. јула 2008. године (Дигитална библиотека Градске библиотеке „Владислав Петковић – Дис“ у Чачку).

Породица Јовановић припадала је партизанском покрету. Драгићева сестра Роса била је логору у Смедеревској Паланци током окупације, а брат Миодраг најпре у Бањици, затим у Матхаузену; погинуо је у саобраћајној несрећи при повратку кући 1945. године. Њихов рођени ујак био је адвокат Александар Ђурчић, дугогодишњи секретар КПЈ у Чачку између два светска рата, истакнути комуниста кога су Немци стрељали 20. јула 1941. године у Чачку. Сам Драгић током окупације био је члан СКОЈ-а у који је примљен 1941. године. После завршетка рата постаје председник Градског комитета омладине, а затим и члан КПЈ (1945). Током окупације је завршио лимарски занат. После рата имао је плаћену функцију у Градском комитету омладине, све до укидања 1952. године. Тада одлази да ради у предузећу „Слобода“ које га шаље да заврши пиротехничку школу у војном предузећу „Крушик“ у Ваљеву. Радио је у чачанском војном предузећу „Слобода“ као висококвалификовани радник у пиротехници, али и као пословља и шеф радионице. Био је политички активан, обављао је разне политичке функције у фабрици (секретар Фабричког комитета, председник Управног одбора и Радничког савета). Одлуком Среског комитета изабран је за организационог секретара Среског комитета (1957). Ту функцију је обављао до укидања срезова 1963. године. Касније је био председник Општинске конференције ССРН-а у Чачку, потпредседник Среског синдикалног већа, посланик Савезног већа произвођача, посланик Скупштине СР Србије. Завршио је Школу резервних официра, нижу и средњу политичку школу СКЈ. Похађао је и Вишу школу друштвено-политичких наука у Београду, али није дипломирао.

Током свог мандата, захваљујући месном самодоприносу, изграђени су ОШ „Ратко Митровић“, четири сале за физичко васпитање у осталим школама, Дечје одмаралиште у Улцињу, брана на Западној Морави код Чачка у оквиру рекреационог центра, Дом културе и Дом за глувонеме.

После одласка са места председника општине обављао је и дужност потпредседника Привредне коморе Краљево. Био је и члан Председништва МОК-а СКС Краљево, где је једно време био и плаћени функционер. Од 1977. године радио је као Друштвени правобранилац самоуправљања Општине Чачак, одакле је отишао у пензију 1983. године. За свој рад проглашен је за заслужног грађанина општине Чачак (1. октобар 1979). Одликован је Орденом за војне заслуге са сребрним мачевима (1970), Орденом заслуга за народ са сребрним зрацима (1978), Орденом републике са сребрним венцем (1981). Драгић Јовановић Трале умро је 29. септембра 1998. године у Чачку.¹⁰

10 „Конституисана нова општинска управа“, *Чачански глас*, бр. 20, Чачак, 26. мај 1967, 1, 3; „Мере привредне и друштвене реформе захтевају стално ангажовање свих фактора у комуни“, *Чачански глас*, бр. 20, Чачак, 26. мај 1967, 3; извештај Надежде Крстић, начелника Службе за скупштинске послове СО Чачка, од 22. августа 1995. године, о председницима СО Чачка 1957–1995; изјава Драгића Јовановића дата Родољубу Петровићу 9. марта 1998. године; Биографија Драгића Јовановића коју је сам саставио, породична архива породице Јовановић из Чачка.

9. Велисав Богићевић (1931) – Рођен је 8. априла 1931. године у селу Крстац, општина Лучани. На месту председника општине Чачак био је девет година у три мандата. Први пут је изабран 28. маја 1973. (после оставке Драгића Јовановића), други 26. априла 1974, а трећи пут 21. априла 1978. и на тој дужности је остао до 21. априла 1982. године.

Похађао је гимназије у Пожеги и Нишу, а Учитељску школу је завршио у Ужицу. Дипломирао је на Вишој школи друштвено-политичких радника у Београду (1968). Породица Богићевић није припадала партизанском покрету током Другом светског рата. Сам Велисав Богићевић постао је после рата члан СКОЈ-а, а од 1950. и члан КПЈ. Пре избора за председника општине радио је као учитељ у селу Губеревци (Драгачево), а затим је био директор основних школа у Каони (Драгачево) и Прањанима (општина Горњи Милановац). Био је и секретар Среског савеза земљорадничких задруга у Чачку, секретар општинских комитета СК у Каони и Прањанима, члан комитета СК у Чачку и председник ССРН у Чачку. Једно време руководио је и кадровском службом у Фабрици резног алата у Чачку. На чело општине Чачак дошао је са места директора Дома културе у Чачку.

Током председниковања Велисава Богићевића, који је важио за „човека од акције“, грађани су редовно мотивисани, посебно сељаци, да се организују и поправљају и асфалтирају путеве, па је остао познат под надимком „Вељо асфалт“. За време његовог председниковања, када су овлашћења општине значајно увећана (1974), Чачак је добио нову болницу, седам дечјих вртића. У том периоду отворене су две нове робне куће, основан је први факултет, подигнута је нова аутобуска станица, изграђени нова болница и пешачки мост преко Западне Мораве. Чачак је добио обилазницу око града и повезан је пругом нормалног колосека са Пожегом, а тиме и са пругом Београд–Бар. У исто време Чачак није успео да се избори да постане регионални центар, већ је од 1974. године био у Међурегионалној регионалној заједници са центром у Краљеву.

После одласка са места председника СО Чачак, Велисав Богићевић био је и делегат (посланик) у Народној скупштини СР Србије и председник Одбора за образовање, науку и културу и физичку културу. После истека мандата председника општине радио је као директор предузећа Житопромет Чачак, а касније и као директор ПИК Чачак. Добитник је Ордена рада са златним венцем, Ордена са војним мачевима и признања Заслужни грађанин града Чачка (1982). Током деведесетих година једно време је био активан као члан ЈУЛ-а. Данас као пензионер живи у Чачку.¹¹

11 | Миле Мојсиловић, Милош Јефтовић, „Очувано јединство одборника“, *Чачански глас*, бр. 20, Чачак, 25. мај 1973, 3; „Општински комитет СК осудио однос једног броја комуниста одборника“, *Чачански глас*, бр. 20, Чачак, 25. мај 1973, 3; „Велисав Богићевић нови председник Општинске скупштине“, *Чачански глас*, бр. 20, Чачак, 25. мај 1973, 3; М. С. П., „Конституисана новоизабрана Општинска скупштина у Чачку“, *Чачански глас*, бр. 17, Чачак, 1. мај 1974, 4; „Човек од акције“, *Чачански глас*, бр. 40, Чачак, 1. октобар 1982, 4; извештај Надежде Крстић, начелника Службе за скупштинске послове СО Чачка, од 22. августа 1995. године, о председницима СО Чачка 1957–1995;

10. **Александар Вишњић (1933)** – Рођен је 23. јуна 1933. године у селу Слатини, општина Чачак. Два пута је биран за председника општине – први пут 21. априла 1982. и други пут 20. априла 1984. године. На дужности председника општине остао је до 21. априла 1986. године.

Александровог оца Тихомира убили су Немци 26. новембра 1944. године, јер је био присталица партизана и одборник Народноослободилачког одбора. Александар је основну школу завршио у родном селу, а после ње уписује средњу Техничку школу за железнице у Пули. Због укидања школе после две године долази у Београд, где завршава средњу техничку школу „Петар Драпшин“ (1953). Најпре се запослио у Београду, где је желео да има и спортску каријеру (рвање). После доласка из војске запослио се у Фабрици резног алата у Чачку (1955), која је у то време имала само два техничара. Члан СКЈ постаје 1956. године. Као стипендиста фабрике уписује машински факултет у Љубљани 1957. године. Дипломирао је 1962. године и вратио се на рад у фабрику која је тада добијала прве инжењере. Од краја шездесетих Вишњић је задужен за технички и пословни развој предузећа које је у следећој деценији постало модерна фабрика са преко 4.000 радника. Пословали су са великим и познатим западним компанијама (Даглас, Боинг, НАСА, Џенерал моторс, Тојота). На функцију председника општине дошао је са места директора ФРА, чији је руководилац био у два наврата (1976–1982. и 1986–1989. године).

Као успешног директора партија га је за председника СО Чачак кандидовала преко ССРН, што није било и Вишњићево лично опредељење. Он је, док су трајали избори за председника општине, боравио у САД, где је закључивао уговоре за фабрику. Током Вишњићевог мандата проширена су изворишта поред Западне Мораве, одобрена је изградња система „Рзав“ за водоснабдевање града у сарадњи са општинама Ариље, Пожега, Лучани, а касније и Горњи Милановац (урађен је идејни пројекат, отпочели су истражни радови и уведен је самодопринос). У граду је изграђен први топловод повезан са енерганом у Фабрици хартије, уређена је саобраћајница кроз индустријску зону и започети су радови на мосту преко Западне Мораве између Мрчајеваца и Слатине. Постојећа индустријска предузећа задржала су своју производњу, а „мала привреда“ је организована око задруге „Универзал“, која се сврстала међу најразвијеније у Србији. Општина је тада имала око 42.000 запослених.

После истека мандата председника општине Александар Вишњић се вратио на место директора ФРА. Током обављања дужности председника општине Вишњић је имао понуду да постане део политичког тима Ивана Стамболића, па му је нуђено да буде у Влади Србије. Због таквог опредељења је, после политичке смене Стамболића, имао проблема, што је био и један од разлога да напусти „ФРА“ и Чачак 1989. године. Постаје представник београдске фирме „Invest in-

изјава Велисав Богичевића дата Родољубу Петровићу 2. марта 1998. године; Горан Давидовић, Лела Павловић, *н. д.*, 303; интервју Љубише Ђирковића са Велисавом Богичевићем од 15. јуна 2008. године (Дигитална библиотека Градске библиотеке „Владислав Петковић – Дис“ у Чачку).

port“ у Дизелдорфу и то као технички саветник за нова тржишта. Вратио се у ФРА 1996. године, када се и пензионише. До 2001. године углавном је боравио у Београду. Данас као пензионер живи у Чачку.¹²

11. Милован Гавриловић (1939–2008) – Рођен је 2. октобра 1939. године у селу Брезови, општина Ивањица. Два пута је биран за председника општине Чачак; први пут 21. априла 1986, а други пут 21. априла 1988. године и на том месту остаје до 26. маја 1989. године, када је разрешен дужности по сопственом захтеву (практично је смењен, јер је и после Осме седнице СКС остао везан за Ивана Стамболића).

Отац Милована Гавриловића погинуо је као партизан у Другој пролетерској бригади на Сутјесци 1943. године. Породица Гавриловић потиче из истог села одакле су и Петар и Иван Стамболић. Основну школу је започео у Брезови, а завршио у Ивањици, одакле се 1954. године породица сели у Чачак где је Милован Гавриловић завршио Гимназију (1958). Дипломирао је на Правном факултету у Београду (1962). Гавриловић постаје члан СКЈ 1965. године. Радио је у Општини Чачак, био је судија Општинског (1967), а затим и Окружног суда (1972–1978). У општинском комитету СКЈ једно време је био и секретар (1977–1982), а професионално у Комитету ради од 1982. до 1986. године. У два мандата је био и члан ЦК СК Србије.

За време председниковања Милована Гавриловића званично је донета одлука о изградњи система „Рзав“ (16. септембар 1986), а почели су и први практични радови на систему за водоснабдевање града (подизање бране „Шеврљ“ код Ариља, почетак подизање фабрике за снабдевање воде, градња цевовода до Овчар Бање). Као део отклањања идеолошких оквира режима и део кампање за смањење трошкова, општина Чачак је 1987. године одлучила да се Први октобар, (дан ослобођења града 1941) слави сваке пете године, а не сваке године као до тада. Због општих прилика у земљи за време мандата Милована Гавриловића и привреда Чачка је почела да посрће. Организовани су први већи јавни штрајкови. После оставке Гавриловића од 26. маја до 28. новембра 1989. године вршилац дужности председника општине био је Драгољуб Вучићевић (1938), као председник Друштвено-политичког већа (ДПВ) Скупштине општине Чачак.

После оставке Гавриловић се вратио на место судије Окружног суда у Чачку, где је радио до 2001. године, када је на лични захтев разрешен те дужности, после чега се бавио адвокатуром. За свој рад Милован Гавриловић је

12 | „Потврда јединства“, *Чачански глас*, бр. 17, Чачак, 23. април 1982, 1; „Изабрани нови функционери“, *Чачански глас*, бр. 18–19, Чачак, 1. мај 1982, 3; Драгољуб Јовичић, „Нова политика касни“, *Чачански глас*, бр. 37, Чачак, 7. септембар 1989, 2; извештај Надежде Крстић, начелника Службе за скупштинске послове СО Чачка, од 22. августа 1995. године, о председницима СО Чачка 1957–1995; изјава Александра Вишњића дата Родољубу Петровићу 1. октобра 1999. године; изјава Александра Вишњића дата Милошу Тимотијевићу 1. јуна 2010. године.

добио бројна признања, међу којима се истичу Орден рада са златним венцем и Медаља за војне заслуге. Умро је у Чачку 6. новембра 2008. године.¹³

12. Милош Урошевић (1942) – Рођен је 30. априла 1942. године у селу Доња Трепча, општина Чачак, у земљорадничкој породици. За председника општине изабран је 28. новембра 1989. године и ту дужност је вршио до 19. јуна 1992. године.

Потиче из познате партизанске породице. Организатор устанка у љубићком крају 1941. године, народни херој и командант Друге пролетерске дивизије, генерал Средоје Урошевић, рођени је стриц Милоша Урошевића. Основну школу завршио је у родном селу, Гимназију у Чачку, а Машински факултет у Београду (1968). После завршетка факултета запослио се у чачанској фабрици ЦЕР, која је стипендирала његове студије. У фабрици је радио у три наврата (1969–1989, 1992–1996, 1999–2001). Две године је радио у конструкционом, затим три године у пројектантском бироу, десет година у фабричком сектору развоја програма, а потом је четири и по године био директор ООУР-а „Инвест-опрема“ у оквиру предузећа ЦЕР. Пре доласка на место председника општине био је директор „Инжењеринга“ у оквиру исте фабрике. Аутор је многи стручних радова, пет производних патената, два технолошка решења и 10 нових производа који су примењивани у земљи и иностранству. Носилац је многих награда и признања: Награде „3. децембар“ фабрике ЦЕР, Плакете Савеза проналазача Југославије, Награде „Михаило Пупин“ за проналазаштво (1985), Златне медаље за проналазаштво (1984), Награде привредне коморе региона Краљево и Октобарске награде града Београда за најбоља достигнућа у области науке и технике (1986). Био је један од водећих инжењера фабрике ЦЕР која је своје производе извозила у преко 20 земаља света, посебно на тржиште Источне Европе. Кандидатура за место председника општине није била лична амбиција, већ више жеља Комитета да у политику укључи стручне кадрове. Управо је 1989. године ЦЕР започео велики пројекат за технолошко унапређење фабрике у сарадњи са институтима и предузећима у оквиру СЕВ-а (Савета за економску помоћ земаља у Источној Европи под покровитељством СССР-а).

Председниковање Милоша Урошевића започело је у време почетка распада Југославије. Већ на почетку његовог мандата (1989) Србија је покренула бојкот робе из Словеније и прекид економских односа са овом републиком. Следеће године одржани су први вишестраначки избори, 1991. године почели су ратови, да би 1992. године била уведена економска блокада. Чачак је ускоро прихватио прве избеглице. Као председник општине Урошевић је са суседним општина

13 | Извештај Надежде Крстић, начелника Службе за скупштинске послове СО Чачка, од 22. августа 1995. године, о председницима СО Чачка 1957–1995; „Председник, једногласно, Гавриловић“, *Чачански глас*, бр. 17–18, Чачак, 1. мај 1986, 3; Делимир Стишовић, *Брезова под Мучњем*, Београд, 2003, 270; Горан Давидовић, Лела Павловић, *н. д.*, 333.

покренуо и излобирао да планирани аутопут од Београда према мору пролази преко Чачка. Урађен је и идејни пројекат аутопута од Појатама до Прељине, што је град у будућности позиционирало као регионални центар. Прави циљ овог пројекта био је повећавање заинтересованости страних улагача за Чачак и околину, чиме би се обезбедио економски напредак. У његово време урађен је и пројекат прикључења на магистрални гасовод од Крагујевца према Ужицу, као и са магистралним телекомуникационим оптичким кабловима за телефонију, који су обезбеђивали директно повезивање Чачка са Европом, а настављени су и радови на изградњи система за водоснабдевање „Рзав“. Захваљујући заједничким притисцима из општине и политичких партија Чачак је 1992. године поново постао центар округа. Као део уређења града у Чачку је подигнут и споменик војводи Степи Степановићу, као део процеса повратка националној традицији, упркос противљењу грађана одабраним ликовним решењем.

Милош Урошевић био је и посланик у Народној скупштини Србије (1990–1993) и Савезној скупштини (1992–1993). Из чланства у СПС-у излази 1995. године. Био је директор ЦЕР-а (1994–1995). Радио је као технички директор Фабрике хартије у Чачку (1996–1999). У ЦЕР поново долази 1999. године, али је због политичких притисака посао напустио после 5. октобра 2000. године. Без сталног запослења до пензије (2005) повремено је хонорарно радио пројекте за Институт „Винча“. Као пензионер живи у Чачку.¹⁴

13. Родољуб Петровић (1940) – Рођен је 6. септембра 1940. године у селу Љубићу, општина Чачак, у занатлијској породици. Био је председник општине у два мандата. На дужност председника општине изабрала га је прв вишестраначка скупштина 19. јуна 1992; други пут је биран за председника општине 19. јануара 1993. године због измене Закона о локалној самоуправи. На овој дужности остао је до 10. децембра 1996. године.

Породица Родољуба Петровића није припадала партизанском покрету. Завршио је Гимназију у Чачку, а дипломирао је на Пољоприведном факултету у Земуну (1964). Краће време је радио у Прехрамбено-пољоприведном предузећу „Хидропродукт“ у Чачку и као професор у Школи ученика у приведи у истом граду. Највише се бавио новинарством – прво у Радио-Чачку (1967–1974), одакле је са места главног уредника прешао у НИП „Политика“ где је радио као стални дописник из чачанског краја (1974–1992). Новинарску каријеру употпунио је сарадњом у Радио Београду и РТС-у и Новинској агенцији Танјуг. Као специјални извештач јављао се својим редакцијама из разних крајева бивше СФРЈ и десетак држава са четири континента.

14 | „Кандидати за председника Скупштине општине Чачак“, *Чачански глас*, бр. 48–49, Чачак, 29. новембар 1989, 3; „Изабрани општински функционери“, *Чачански глас*, бр. 50, Чачак, 7. децембар 1989, 1; Милојица Спарић, „Какав је статус Чачка у Србији?“, *Чачански глас*, бр. 45, Чачак, 2. новембар 1990, 2; Горан Давидовић, Лела Павловић, *н. д.*, 359; изјава Милоша Урошевића дата Родољубу Петровићу и Милошу Тимотијевићу 29. маја 2010. године.

Био је последњи председник Општинског комитета СКЈ у Чачку (1989–1991) и први председник СПС-а у Чачку (1990–1992). Биран је за посланика у Народној Скупштини Србије (1993–1997). Био је и члан Главног одбора СПС-а.

Мандат председника општине обављао је у време распада СФРЈ, ратова, економске блокаде и санкција „међународне заједнице“, када је у Чачку и околини збринуто 15.500 избеглица из Хрватске и БиХ. У исто време најважније ингеренције председника општине и локалне самоуправе битно су ограничене и највећим делом пренете на државу.

За време Петровићевог мандата завршена је прва фаза водоводног система „Рзав“ до Чачка (вредна 105 милиона долара), капацитета 1.200 литара воде у секунди, на који је Чачак прикључен 3. децембра 1993. године; почело је ширење водоводне мреже на сеоско подручје, доведен је гасовод до индустријске зоне града, обновљен је и проширен путнички мост преко Западне Мораве (1996) и обезбеђено је да у просторни план Србије уђе пројекат о аутопуту Београд–јужни Јадран преко Љига, Такова и Прељине (где се спаја са правцем од Појата), поред кога је резервисан и простор за привредно-спортско летелиште. Модернизовани су и сеоски путеви (Трнава, Милићевци, Прислоница, Заблаће, Слатина, Јездина, Бањица, Петница, Виљуша, Качулице, Остра, Доња Тречка, Парменац). Направљена је и нова пошта у Слатини са 1.200 прикључака (1996). У исто време направљене су и нове школске зграде за основне школе у Миоковцима, „Др Драгиша Мишовић“ у Чачку и за средњу Економску школу, санирана је градска депонија и урађен јужни фекални колектор. За школе је обезбеђено 120 рачунара; у Институту за воћарство постављена је аутоматска метеоролошка станица.

Модернизована је спортска хала крај Мораве, и поново отворено дечје одмаралиште у Улцињу. Град је добио Дописништво РТС-а и локлану телевизију. Припремљена је пројектна документација и ршени имовинско-правни односи за обнову старог градског језгра. Обновљен је спомен-комплекс на Љубићу, где је обележена 180-годишњица боја (1995), као и 800 година од изградње цркве у Чачку (1993). Отворени су Галерија легат сликара Богића Рисимовића, сеоска кућа у Вранићима и нова поставка Народног музеја (1996). Основан је Клуб привредника и оживљен рад Друштва Чаччана у Београду. Успостављени су пријатељски односи („побратимства“) са градовима и општинама Катерини и Неаменемени (део Солуна) у Грчкој, Трнавом у Словачкој, Габровом у Бугарској, Албукерком у САД и Пермом у Русији.

После истека мандата народног посланика остао је без посла у новинарству (као део притисака нове општинске власти и понашања догматског крила СПС-а и ЈУЛ-а). Успео је да добије посао у РТС-у, али је после 5. октобра 2000. године из политичких разлога отпуштен. У пензију је отишао из Новинске агенције Танјуг. До сада је написао три књиге („Чачак у прошлости“, „Овако је било-новинарски записи“, „Прича о Љубићу“).

Живи где се и родио, у градском делу Љубића, који је касније припојен Чачку. Није добио ниједно одликовање, нити друштвено признање осим годишње награде Танјуга (1999), и Драгачевског сабора у Гучи (2008).¹⁵

14. Велимир Илић (1951) – Рођен је 28. маја 1951. године у Чачку. Одрастао је у приградском селу Атеница у земљорадничкој породици. Први пут председник општине постаје 10. јануара 1996, а други пут 10. октобра 2000. године и ту дужност обавља све до марта 2004. године.

Породица Велимира Илића је током Другог светског рата припадала равногорском покрету, што је он редовно истицао. Породичне везе са партизанским покретом и чланство у СКЈ Илић одлучно негира и одбацује, наглашавајући свој антикомунизам и монархистичко опредељење.¹⁶ Основну школу је завршио у Атеници, Гимназију у Чачку, а Технолошко-металуршки факултет у Београду (1976). Магистрирао је на Техничком факултету у Чачку 2005. године. Пре успостављања вишестраначког политичког система радио је у грађевинским предузећима „Градитељ“ из Горњег Милановца и „Хидроградња“ (погон „Бетоњерка“) у Чачку. Имао је и приватну фирму која се бавила грађевинским пословима. Сувласник је фирме „Спонит“.

После успостављања вишестраначког система 1990. године постаје члан Српског покрета обнове у Чачку, а убрзо и председник Општинског одбора ове странке. Са листе СПО-а 1993. године постаје народни посланик у парламенту Србије, а као председник одбора СПО-а у Чачку 1996. године предводи коалициону листу која побеђује на локалним изборима. Из чланства СПО-а је искључен новембра 1997. године због неслагања са Вуком Драшковићем. Већ у децембру исте године Илић оснива нову странку СПО-Заједно, да би марта 1998. године формирао партију Нова Србија. Том приликом изабран је за првог председника ове странке и ту дужност обавља и данас. Партија Нова Србија била је један од оснивача Савеза за промене, као и коалиције Демократска опозиција Србије, која је 2000. године на изборима победила режим Слободана Милошевића. Велимир Илић је активно учествовао у демонстрацијама 5. октобра 2000. године у Београду, предводећи колону демонстраната из Чачка. Чачак и Велимир Илић добијају највећу медијску пажњу коју су икада имали. Опште одушевљење јавности Србије појавом и понашањем Велимира Илића после неколико година заменила је сасвим супротна медијска слика.

15 | Податке о својој биографији писмено је доставио лично Родољуб Петровић 29. маја 2010. године.

16 | Према документацији из Архива ОК СКС у Чачку Велимир Илић постао је члан СКЈ маја 1979. године у Осијеку, где је у оквиру ЈНА завршио политичку школу. Податке о Илићевом чланству у СКЈ јавно је публиковао „Нови глас“ – билтен партија леве оријентације“ (СПС-а и ЈУЛ-а) 15. августа 1997. године („Браћа Илић“, *Нови глас*, без броја, Чачак, 15. мај 1997, стр. 7–8).

За посланика у Савезној скупштини на листи Нове Србије Илић је изабран 2000. године. Био је и кандидат Нове Србије на изборима за председника Србије у новембру 2003. године (нису успели због малог броја изашлих бирача). На ванредним парламентарним изборима у децембру 2003. године изабран је за посланика Скупштине Србије, а у марту 2004. године и за републичког министра за капиталне инвестиције. Након тог избора поднео је оставку на функцију председника општине Чачак. За министра за инфраструктуру у Влади Србије поново је изабран 15. маја 2007. године и ту дужност обавља до формирања нове владе 2008. године. На изборима за председника Србије, одржаним у јануару 2008. године, Велимир Илић осваја треће место. Од маја 2008. године посланик је у Скупштини Србије.

Председниковање Велимира Илића у првом мандату (1996–2000) било је испуњено сукобима са републичким властима које је контролисала Социјалистичка партија Србије Слободана Милошевића и сукобима са Вуком Драшковићем (СПО). У другом мандату (2000–2004) сукобио се са владама Зорана Ђинђића (ДС) и Зорана Живковића (ДС). Велимир Илић се политички позиционирао као локални лидер који брани интересе своје средине. Током бомбардовања Србије 1999. године Илића је гонила и војна полиција, па се извесно време крио од могућег хапшења. Чачак је у овом периоду представљен као веома напредна и успешна општина у којој се развија приватни бизнис. Већи напредак је забележен у изградњи приградских и сеоских путева, ширењу водоводне и канализационе мреже у овим насељима, делимичној гасификација града, отварању неколико домаћих и страних мегамаркета и низа трговинских фирми. Завршена је обнова општинске зграде, а започета је и изградња спортске хале у Атеници. Као министар за капиталне инвестиције Илић се залагао за изградњу аутопута преко Чачка према мору и обнову постојеће магистралне мреже саобраћајница.

Велимир Илић је као председник општине увео и поновно празновање градске славе, нове симболе општине, доношење бадњака, покровитељство општине у подизању цркава и манастира, свечане заклетве у цркви, оживљавање националне традиције, рехабилитацију четничког покрета и покровитељство над карневалским окупљањима. За свој досадашњи рад Илић је добио низ награда и признања, статус почасног грађанина десетине општина у Србији, као и многа одликовања: Орден руског патријарха Алексеја, Орден Светог Саве, Орден Светог Симеона, први Орден владике Николаја. Велимир Илић данас живи и ради у Атеници, саставном делу Чачка.¹⁷

17 | М. Нешић, „Бићемо ваш понос“, *Чачански глас*, бр. 50, Чачак, 13. децембар 1996, 1–3; Горан Давидовић, Лела Павловић, н. д., 400–401.

15. Велимир Станојевић (1964) – Рођен је 11. јуна 1964. године Чачку. Први пут за председника општине Чачак изабран је марта 2004. године, а у септембру исте године грађани га на непосредним изборима поново бирају на исту функцију. Трећи пут за председника општине изабран је 2. јуна 2008. године. Чачак је 29. децембра 2007. године добио статус града, па је од тада Станојевић добио звање градоначелника.

Станојевић потиче из породице која је током Другог светског рата била наклоњена равнаторском покрету. Основну и средњу школу завршио је у Чачку, а дипломирао је на Пољопривредном факултету у Земуну (1988). Запослио се у Чачку на Институту за воћарство, где је радио од 1989. до 1998. године на пословима истраживача у одсеку за агротехнику и агрохемију. Био је и директор јавног предузећа „Градско зеленило“ у Чачку (1998–2000). Од 2000. до 2004. године обављао је функцију заменика председника Извршног одбора општине Чачак.

Политичку каријеру започео је као члан Српског покрета обнове, а 1998. године постаје члан Нове Србије. Један је од оснивача ове партије – најпре члан председништва и Извршног одбора, а од 2005. и њен потпредседник. На локалним изборима у два мандата (1996–2000; 2000–2004) биран је за одборника у својој изборној јединици Лозници. Био је и посланик у Народној скупштини Србије (2004–2007) на листи Нове Србије.

Током првог мандата Велимира Станојевића усвојени су Стратегија развоја општине, Локални еколошки акциони план и Стратегија социјалне политике. Започети су и већи пројекти за решавање основних проблема града и општине, као што је регионална депонија Дубоко код Ужица и акумулациона брана Сврачково у систему за водоснабдевање „Рзав“, започет је и нови мост на Западној Морави, завршена је спортска хала у Атеници, урађено је попличавање пешачке зоне, инсталирање фонтане и уређење центра града, изградња дечјих вртића у граду и већим селима. Велимир Станојевић живи у селу Лозници код Чачка.¹⁸

18 | М. Н., „И после Веља – Вељо“, *Чачански глас*, бр. 12, Чачак, 26. март 2004, 3; Нела Радичевић, „Све за Чачак препознатљив у Србији“, *Чачански глас*, бр. 18, Чачак, 8. мај 2008, 6; „Закон о територијалној организацији Републике Србије од 29. 12. 2007. године“, СГ РС, бр. 129/2007..

Municipality Presidents of Cacak (1944–2010)

In this paper you will find biographies of Cacak municipality presidents from 1944 to 2010 (15 personalities). Their professional and political careers, the most important events and town improvements during their mandates are presented, as well as their careers after being president of Cacak municipality.

Personality of the municipality president symbolizes in many ways the town where he performs his duty. Family background, education, professional and political career help us a great deal to understand political life in the last six decades, both during the period of socialism and in post socialist period.

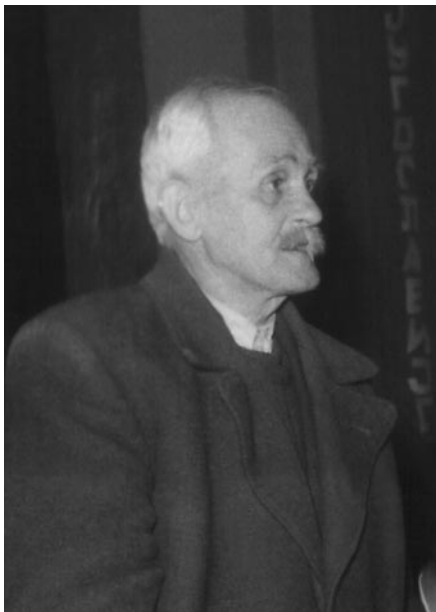
Rodoljub PETROVIC, Milos TIMOTIJEVIC

Les maires de Cacak (1944–2010)

Ce texte rapporte les biographies des maires de Cacak de 1944 à 2010 (15 personnalités en tout). À l'intérieur du texte sont présentés la carrière professionnelle et politique, les événements les plus importants et les avancements de la ville et de la mairie au temps de leur mandat, ainsi que leur carrière après l'exécution de leur devoir de maire de Cacak.

La personnalité du maire sous diverses manières symbolise l'endroit dans lequel il exerce son devoir. L'origine familiale, l'instruction, la carrière professionnelle et politique nous aident grandement à comprendre le vie politique durant les six dernières décennies, autant pendant le socialisme que durant la période post-socialiste.

Rodoljub PETROVIC, Milos TIMOTIJEVIC

*1. Драгомир Минић, председник општине
1944–1947.*

*2. Арсеније Ћендић, председник општине
1947–1949. и 1950–1952.*

*3. Радојко Крунић, председник општине
1949–1950. и 1952–1954.*

*4. Вучко Милошевић, председник општине
1954–1955.*

5. Михаило Златић, председник општине
1955–1957.

6. Милорад Никишић, председник општине
1957–1963.

7. Милош Милосављевић, председник
општине 1963–1967.

8. Драгић Јовановић, председник општине
1967–1973.

*9. Велисав Божићевић, председник
општине 1973–1982.*

*10. Александар Вишњић, председник
општине 1982–1986.*

*11. Милован Гавриловић, председник
општине 1986–1989.*

12. Милош Урошевић, председник општине 1989–1992.

13. Родољуб Петровић, председник општине 1992–1996.

14. Велимир Илић, председник општине 1996–2004.

15. Велимир Станојевић, мандат председника општине обавља од 2004. године